

ชื่อ : แอรอน อัดัมส์ (Aaron Adams)
ชื่อเล่น : -
วันเกิด : 9 เมษายน 25XX
ราศี : มีน
กรุปเลือด : O
อาชีพ : นักฟุตบอล
สิ่งที่ชอบ : ไม่โปรดปรานสีไหนเป็นพิเศษ
อาหารโปรด : ไม่เจาะจง แค่ไม่ชอบรสจัด
สถานที่โปรด : สนามฟุตบอล
ของที่มักพกติดตัวเสมอ : ความเป็นตัวของตัวเอง
สเป็กสาวในฝัน : -
นิยามความเป็นตัวเอง : Immature

บทสัมภาษณ์

เรามีนัดกับนักฟุตบอลชื่อดังชาวอังกฤษตอนสิบเอ็ดโมงตรงที่ร้านกาแฟ Hill Of Beans ใจกลางเมือง แอรอน อัดัมส์ปรากฏตัวตรงต่อเวลา พร้อมกับรอยยิ้มสดใสที่ทำให้ทั้งร้านสว่างไสวขึ้นมา สาวๆ หลงรักหน้าตาหล่อร่าวกับเทพบุตรของเขา และหนุ่มๆ ปฏิเสธไม่ได้ว่าเขาเป็นนักเตะรุ่นใหม่ไฟแรงที่ยิ่งประดังได้มากที่สุดในพรีเมียร์ลีกอังกฤษที่ผ่านมา จากวีดตรงริมระเบียงร้านกาแฟ...เรามองออกไปเห็นป้ายบิลบอร์ดขนาดยักษ์ที่เป็นรูปแคมเปญโฆษณาโคโลญของเขา และในหน้านิตยสารผู้ชายฉบับอื่นๆ ก็มีแต่รูปภาพของเขาเต็มไปหมด เราคงจะพลาดมากๆ ถ้าไม่ได้หาโอกาสมาพูดคุยกับเขาเป็นการส่วนตัว

ทันทีที่ได้ยินข่าวว่านักฟุตบอลวัยยี่สิบสี่ปีคนนี้จะมากรุงเทพฯ ทางเราก็รีบหาทางติดต่อขอควิสัมภาษณ์แบบตัวต่อตัวในฐานะที่เขาเป็น

หนุ่มราศีมีนซึ่งกำลังโด่งดังไปทั่วโลกในขณะนี้

แอรอนนั่งลงตรงกันข้ามกับเราและสั่งช็อกโกแลตร้อนมาดื่ม เขาใส่เสื้อยืดลายขวางของอเล็กซานเดอร์ แวงกับกางเกงผ้าเดนิมสีน้ำเงินเข้ม รอยสักรูปสัตว์ลักษณะราศีมีนของเขาปรากฏให้เห็นชัดเจน สาวๆ ทุกคนในกองบรรณาธิการคลั่งไคล้กับรอยสักนี้เอามากๆ แอรอนถอดแว่นกันแดดทรงนักบินออกและวางลงบนโต๊ะพร้อมกับเริ่มทักทายเราเป็นภาษาไทยที่เขาเรียนรู้จากทีมงาน นัยน์ตาสีฟ้าสดใสของเขาบอกกับเราว่าเขาพร้อมแล้วที่จะเริ่มพูดคุยกับพวกเรา

รู้สึกยังไงบ้างที่ได้รับเลือกเป็น Prince of Zodiac

แอรอน : ประหลาดใจ เพราะปกติแล้วผมจะถูกจับตามองในฐานะอื่นมากกว่า (หัวเราะ)

คิดว่าอะไรทำให้คุณได้รับเลือก

แอรอน : เพราะตำแหน่งดาวซัลโวฟรีเมียร์ลิกอังกฤษเมื่อเดือนที่แล้ว มั้ง (ยิ้ม)

ชีวิตหลังจากได้กลายเป็น Prince of Zodiac มีอะไรเปลี่ยนไปบ้างมั๊ย

แอรอน : ไม่มีครับ

คิดว่านิสัยตรงกับราศีตัวเองรึเปล่า

แอรอน : อันนี้ไม่รู้แฮะ

สิ่งที่คุณเกลียดมากที่สุดในชีวิต

แอรอน : ปาปารัชชี เพราะผมไม่ใช่ดารา แต่พวกนั้นชอบยุ่งกับผมจริงๆ

ความรักของหนุ่มราศีนี้ หรือความรักในแบบของคุณเป็นแบบไหน
แอรอน : ผมกับเนโอมิชอบที่จะให้เรื่องพวกนั้นเป็นเรื่องส่วนตัว
เดี๋ยวก่อนนะ นี่ผมเพิ่งพูดมันออกไปรีเปลาเนีย (หัวเราะ) คำตอบของ
ผมคือความเป็นส่วนตัว แต่นิยามรักแบบนั้นไม่ค่อยได้ผลเท่าไรกับเรื่อง
ของเรา อย่างที่ผมบอกไป พวกปาปารัซซีดูเหมือนจะรักผมกันมาก
จริงๆ (ยิ้ม)

อะไรสำคัญที่สุดในชีวิตคุณ

แอรอน : งานของผม และก็แน่นอนครับ ครอบครัวด้วย

ถ้าเปลี่ยนราศีได้...คุณอยากเกิดราศีอะไร และเพราะอะไร

แอรอน : ผมคิดว่ามันกรตุเท่าว่าปลานะ หรือเมถุนละมั้ง อย่างน้อย
ผมก็ได้เป็นคน (หัวเราะ)

หลังจากนี้ คุณวางแผนอะไรไว้กับชีวิตคุณบ้าง

แอรอน : ฝึกซ้อมเพื่อบอลโลกปีหน้าครับ

ฝากอะไรถึงคนอ่านของเราที่ช่วยกันโหวตให้คุณหน่อย

แอรอน : ขอบคุณ (ยิ้ม)

บทนำ

"เนโอมิที่รัก..." ฉันไม่ตอบอะไรกลับไปและเอาแต่จ้องหน้าเพื่อนสนิท
เมลิสซ่า อัดมึสส์ด้วยแววตาเห็นอัยหนาย

"รอบนี้เธอจะยืมเงินฉันเท่าไรอีกล่ะ"

"บ้ารึเปล่า เห็นฉันเป็นคนขาดแคลนขนาดนั้นเลยหรือยัง --"

"ก็เธอมักจะเป็นแบบนี้เสมอ เวลาเรียกฉันแบบนี้ มองฉันด้วยสายตา
แบบนี้ที่ไร ฉันเป็นต้องสยดสยองเพราะคำขอที่จะตามมาทุกที"

"เราเป็นเพื่อนรักกัน"

"ใช่ ทุกคนเข้าใจว่าฉันกับเธอเป็นคู่เลสเบี้ยนกัน"

"เพราะพวกเราฮอตและเวีดมาก คนพวกนั้นแค่อิจฉานะ อย่าไปได้ใจ
เลย" เมลิสซ่าหัวเราะคิกขندهที่ยื่นแก้วเตกีล่ามาให้ ฉันยังไม่กล้ารับเพราะ
ยังค้างคาใจกับคำขอที่กำลังจะตามมา

"เธอมีอะไรกันแน่เมลิสซ่า คายออกมาเดี๋ยวนี"

"เธอนี้เป็นพวกไม่โรแมนติกเอาซะเลยนะ" เมลิสซ่ากลอกตาหงุดหงิด
และซัดเตกีล่านั้นเข้าไปซะเอง ยัยซีเมาเป็นเอา -O- "เออล่ะ จะเข้าเรื่องก็ได้"

"ลั๊กที่เถอะ" ฉันแค้นหัวเราะและหันไปขอวิสกี้จากบาร์เทนเดอร์ที่จ้อง

เมลิสซ่าตาเป็นมัน สาวผมบลอนด์ ตาคม ออกโตนี่มันดึงดูดทุกสายตาเลย
จริงๆ ลินะ -- "คายนอกมาเมลิสซ่า"

"โอเคๆ คือ...เธอรู้จักน้องชายสุดที่มของฉันใช่ไหม แอรอน..." ฉัน
เงยปาก่อนจะขมวดคิ้ว

"จำได้ เราเคยเจอกันสองสามครั้ง มันเป็นเรื่องน่าแปลกใจเหมือนกัน
นะในเมื่อฉันกับเธอน่ะตัวติดกันตลอด" ฉันนึกภาพของเด็กหนุ่มหน้าตา
หล่อเหลาถอดแบบมาจากเมลิสซ่าเป๊ะๆ ผมบลอนด์ ตาสีฟ้า ตัวสูง แล้ว
ก็ดูขอดสุดๆ พี่น้องสองคนนี้จะต้องมีอะไรพิเศษแน่ๆ แต่มทั้งคู่มยังมี
สำเนียงอังกฤษที่ฉันลงความเห็นว่ามันเซ็กซี่สุดๆ และถ้าฉันเป็นเลสเบี้ยน
จริงๆ ฉันคงจะตกหลุมรักเมลิสซ่าไปแล้วแน่ๆ เพราะเธอเป็นสาวสวยเลือด
อังกฤษแท้ที่ร้อนแรงและดูดีสุดๆ

"นั่นล่ะ คือ...น้องชายฉันกำลังผ่านช่วงเวลาที่ยากลำบากมากนะ"

ฉันเริ่มสังหรณ์ใจไม่ดี แต่ก็ได้แต่ภาวนาต่อพระเจ้าและฟังต่อไป

"เขาลาออกจากทีมฟุตบอลเมื่อวาน"

"ว่ายังไงนะ!" ฉันถึงกับร้องเสียงหลง เพราะนอกจากหน้าตาหล่อๆ
ของเขาแล้ว อีกอย่างที่ฉันจำได้คือเขาเป็นนักฟุตบอลอนาคตไกลที่ไปค้า
ต่างประเทศทุกเทอมตั้งแต่เรียนมัธยมปลาย เมลิสซ่าเคยบอกด้วยซ้ำไปว่า
ทันทีที่น้องชายเธอเรียนจบก็มีสัญญานักเตะในสังกัดของสโมสรตั้งที่
บ้านเกิดรอเขาอยู่แล้ว เรื่องเขาลาออกจากทีมฟุตบอลนี่เป็นอะไรที่...
น่าประหลาดใจสุดๆ

"โค้ชของเขาโทรหาฉันเมื่อวานนี้ บอกว่าแอรอนมาขอลาออกเองเมื่อ
สองอาทิตย์ที่แล้ว และโค้ชพยายามจะดึงเขากลับมา แต่หมอนั่นก็ยังไม่ยอม
จนโค้ชต้องโทรมาแจ้งฉัน โอเค แม้มันจะเป็นแค่ทีมของโรงเรียน แต่นั่น
ก็เป็นโอกาสที่ดีของเขานะ มัธยมอาร์กอนดังเรื่องฟุตบอลที่สุดในเมืองแล้ว
เธอก็รู้" สีหน้าของเมลิสซ่าเริ่มเครียดขึ้นเรื่อยๆ

"แล้วทำไมเขาถึงทำแบบนั้นล่ะ หมายถึง...เขาเบื่อเธอ...หรือว่า..."

"เพราะเธอเซ้า" เมลิสซ่าแค้นหัวเราะ "แฟนเก่าของเธอ"

"นี่มันน่าอัศจรรย์สุดๆ =_="

"หล่อนบอกเลิกเขา...เมื่อสองอาทิตย์ที่แล้ว และหันไปคบกับมือโกลของทีมแทน แอรอนไอ้ทีมของฉันทำไมไหวเลยลาออกมาจากทีม อ้อ เทเรซ่าเป็นเชียร์ลีดเดอร์ด้วยนะ เขาคงทนไม่ไหวที่..."

"น้องชายเธอนี้ไร้สาระซะมัด เขาขอตออกจะตายไป หาผู้หญิงใหม่ได้ง่ายนิดเดียว"

"เชื่อเถอะว่ามันไม่ได้ง่ายแบบนี้" เมลิสซ่าบอกสีหน้าจริงจังก่อนจะหันไปสั่งเตกีล่ามาอีกสองชอต จะดื่มให้เมาตายไปเลยไหม้ย -O-

"โอเค แล้วไง มีอะไรจะให้ฉันช่วย หาตัวฟุตบอลให้เขาสักใบหรืออะไรแบบนี้หรือไง"

"ไม่ใช่ อันที่จริงแล้วฉันไม่ได้ต้องการให้เธอช่วยหาอะไรหรอก แต่ต้องการให้เธอช่วยสร้าง...สร้างความมั่นใจให้กับน้องชายฉันต่างหาก" ฉันเงิบไปห้าวินาที ไม่รู้ว่าเพราะข้อความข้างบนมันน่าสับสนมากหรือเพราะแอลกอฮอล์ก็กินแน่ --;

"เธอกำลังพูดภาษาเอเลียนในใจฉันอยู่หรือว่าฉันแค่ได้ยินไม่ชัดเจน"

"ฉันพูดจริงๆ นะเนโอมิ ฉันรู้ว่าเธอทำได้ เธอจะต้องเป็นเทรนเนอร์ที่ยอดเยี่ยมให้เขาได้แน่ๆ!"

"ฉันไม่รู้จะอะไรเกี่ยวกับฟุตบอลเลย นอกจากว่ายนํ้าแล้วฉันก็ไม่ออกกำลังกายด้วยซ้ำ ฉันจะไปเทรนอะไรน้องเธอได้จริงๆ นะ กระโดดเชือกแค่สองนาที่ฉันก็แทบจะเป็นลมตายแล้ว =O=;"

"ฉันไม่ได้ขอให้เธอเทรนเขาเรื่องฟุตบอลสักหน่อย ฉันต้องการให้เธอเทรนเขาให้เป็นผู้ชายเต็มตัวต่างหาก!"

ฉันเงิบ...อีกครั้ง...ด้วยความ...สับสน... -O-;;

"เธอจะให้ฉันนอนกับน้องเธออย่างนั้นหรือ --"

"ไอ้บ้า นี่เธอเห็นฉันเป็นคนยังไงซะ!" เมลิสซ่าแทบจะสะดุ้งเตกีล่าใส่หน้าฉัน

"ก็เธอบอกว่าให้ฉันสอนเขาให้เป็น..."

"เทเรซ่าหักอกเขาไม่เป็นผู้เป็นคน และน้องชายฉันก็...จะว่ายังไงดีละ ทีมเกินกว่าจะตระหนักได้ว่าคนที่ควรเสียใจนะควรจะเป็นแม่นั้นมากกว่า"

ไม่ใช่เขา เธอเชื่อมั๊ยว่าฉันต้องใส่หูฟังก่อนเขานอนทุกคืนเพื่อที่จะไม่ต้องตื่นขึ้นมาเพราะเสียงร้องไห้ของเขาอะ สาบานได้ว่าฉันเคยเห็นเขาจะเอามัดปึกท้องตัวเองด้วยซ้ำ ให้ตายเถอะ คินนั้นเราไม่น่านอนดูสารคดีเรื่องซามูไรกับฮาราจิริอะไรพวกนั้นเลย แต่ช่างเถอะ กลับไปที่ประเด็น..."

"นี่มันบ้าบอเกินไปใหญ่แล้วเมลิสซ่า เธอดูหนังมากไปรีเปล่า"

"เปล่า"

"งั้นเธอต้องเมาแล้วแหง"

"ฉันไม่ได้เมาเนโอมิ! เธอ...เธอคนเดียวเท่านั้นที่จะสามารถช่วยน้องชายฉันได้ เธอต้องกู้ศักดิ์ศรีความเป็นชายของเขาขึ้นมา และหักหน้ายัยเทรซซาหน้าโง่ที่มาหักอกเขาซะ!"

"เอ่อ...ฉันไม่คิดว่าฉันจะทำได้ --;:"

"ถ้าเธอทำไม่ได้แล้วใครจะทำได้ล่ะ เธอเป็นคนที่หักอกผู้ชายทั้งโรงเรียนตอนที่เราเรียนอยู่ไฮสกูล แล้วยังหนุ่มมหา'ลัยอีกเป็นพรอนที่มาติดพันเธอ ไม่มีผู้หญิงคนไหนที่จะเด็ด แสบ เช็ดพันเท่าเธออีกแล้ว" สาบานได้ว่าที่ยัยนี้พูดมาจินตนาการเอาเองล้วนๆ -- "เธอนั่นล่ะที่จะเป็นคนเปลี่ยนนิสัยน้องชายฉัน..."

"เอ๋ ว่าไงนะ -O-; นี่ฉันฝันไปหรือว่าเรื่องนี้มันกำลังเริ่มแปลกขึ้นทุกที?" เมลิสซ่าขวยมือของฉันไปจับไว้แน่นก่อนจะจ้องลึกลงมาในดวงตาฉันด้วยแววตาแว่วอนแบบที่ยัยนี้มักจะใช้บ่อยๆ

"ได้โปรดเถอะเนโอมิ ฉันไว้ใจเธอแค่คนเดียวเท่านั้น..."

"ทำไมเธอไม่ทำเองเล่า"

"เดือนหน้าฉันต้องไปเทรนงานที่เยอรมัน เธอจำไม่ได้หรือไง"

"งั้นก็รอให้เธอกลับมาก่อนสิ --;:"

"เธอจะให้ฉันปล่อยน้องชายจิตป่วย ใจ ซึมกะทือ ชื่อบ๊องนั้นไว้คนเดียวหรือไง หนึ่งเดือนให้หลังฉันจะต้องเห็นมันนอนเป็นศพแห้งเหี่ยวตายบนโซฟาแน่ๆ" เมลิสซ่ากะพริบตาปริบๆ อีกครั้งก่อนจะอ้อนวอน "นะๆ ได้โปรดเถอะเนโอมิ พ่อแม่ก็อยู่ที่อังกฤษหมด ในเมืองนี้ฉันไม่มีใครอีกแล้วที่จะขอให้ช่วยเรื่องนี้ได้นอกจากเธอ เธอเป็นเพื่อนรักคนเดียวที่ฉันไว้ใจให้"

ดูแลน้องชายฉัน TAT"

"ฉันจะไปทำเรื่องแบบนั้นได้ยังไง -O-!"

"ถือซะว่าเป็นภารกิจที่ทำหายยังไงละ เธอชอบความท้าทายไม่ใช่หรือ *O*"

"แต่การจะเปลี่ยนน้องชายเธอหรือสร้างความมั่นใจอะไรนั่นมันไม่ได้ทำกันง่ายๆ เลยนะ" ฉันพูดเสียงจริงจังและพยายามแล้วว่าจะไม่ใจอ่อนแต่กับเมลิสซ่าแล้วมันยากจริงๆ เราสนิทกันมาตั้งเกือบสิบปี

"เอาอย่างนี้มัย..." เมลิสซ่าเริ่มเปลี่ยนยุทธวิธี และไม่ว่ามันจะเป็นอะไร ฉันมีกลางสังหรณ์ที่ไม่ดีเอาซะเลย -_-;;

"ดูบุตงคู่สิ่ครีมพื้แดงไฮ้สแปดจะเป็นของเธอตันที ถ้าเธอรับปากว่าจะช่วย"

ดูบุตงไฮ้ครีมพื้แดงอย่างนั้นหรือ O_O

"แต่...แต่นั้นมันก็..."

"แถมด้วยผ้าพันคอแอร์เมสแบบเข้าเซ้ตกัน ฉันจะพิธิพิถันเลือกอย่างดีเพื่อเธอเลยนะ TOT"

ผ้าพันคอแอร์เมส... O_O

"เอ้อ...ฉันคิดว่า..."

"โอเค ทุ่ที่สุดๆ ฉันจะยอมหาทางติดต่อออลิสเตอร์ ูให้เธอ!"

"ออลิสเตอร์ ู!!" ฉันแทบจะกรี๊ดร้องออกมาเมื่อเมลิสซ่ายกชื้อนั้นขึ้น มาพูด ออลิสเตอร์ ูคือหนุ่มลูกครึ่งอเมริกัน-ฮ่องกงที่เรียนไฮสกูลมากับพวกเรา ฉันตกหลุมรักเขามาตลอดแต่ตอนนั้นเขามีแฟนอยู่แล้ว และเวลา ก็ผ่านไปหลายปีจนฉันเห็นภาพเขาเป็นนายแบบชุดชั้นในบนนิลบอร์ดตรงหน้า คอนโดฯ พระเจ้า! เขากลายเป็นนายแบบที่โด่งดังไปแล้ว แต่เราไม่มีโอกาส เจอกันเลยสักครั้ง ทั้งๆ ที่ทำงานในวงการเดียวกันแท้ๆ U.U

"สนใจไหมย้ละ" เมลิสซ่ายิ้มอย่างเป็นต้อ "เธอก็รู้ว่ฉันเคยเดตกับเพื่อนของเขา ฉันจะต้องหาทางติดต่อเขาให้เธอได้แน่ๆ และมีหรือออลิสเตอร์ จะไม่ชอบเธอ ฉันจำได้ว่าฉันยังเห็นเขาชอบแอบมองใต้กระโปรงเซียร์ลิตเตอร์ ของเธอบ่อยๆ ตอนเราซ้อมด้วยกันที่สนาม"

เมลิสซ่าจับจุดฉันได้ตลอด อลิสเตอร์ วูคือเป้าหมายที่ยิ่งใหญ่ของ
ฉันเลยนะ U.U

"ข้อเสนอขนาดนี้แล้วเธอจะไม่ช่วยฉันจริงๆ เฮอร์เนอิมิ รองเท้า
ผ้าพันคอ แล้วยังขายในฝันของเธออีก อย่าลืมนับด้วยสิว่าฉันเป็นเพื่อนสนิท
สุดที่รักของเธอนะ" ฉันกลอกตาก่อนจะถอนหายใจเบาๆ วินาทีนี้ฉันได้กลิ่น
ความฟ่ายแพ้ของตัวเองแล้วล่ะ

"ก็ได้...ตกลง"

จริงๆ แล้วฉันยอมตั้งแต่ลูกบูตงแล้วล่ะ :p

1

ออด~

อะไร...อะไรกันเนี่ย =_=

ฉันโง่งงจนลุกขึ้นจากเตียงนอนและมองนาฬิกา

หกโมงเช้า!!

ออด~ ออด~

ไอ้คนกดออดมันเป็นใคร มันต้องตายยยยย -O-!!

ฉันลุกจากเตียงและหยิบเสื้อคลุมขึ้นมาสวมลวกๆ แบบไม่ได้ผูกเชือก
และเดินไปที่หน้าประตูห้อง เมื่อกดภาพดูกล้องหน้าห้องแล้วก็ต้องตกตะลึง
เมื่อพบว่ามันเป็นเมลิสซ่าในชุดเสื้อโค้ตเตรียมจะไปสนามบิน เธอบินเข้า
วันนี้เนี่ย แต่ทำไมทำไมล่ะ ฉันมองเห็นเงาตะคุ่มๆ ด้านหลังเธอแต่มอง
ไม่ชัดว่าใครเพราะเมลิสซ่ายื่นหน้ามาชะแทบติดกล้อง ยัยนี้ชอบกล้องจริงๆ
--;;

ฉันเปิดประตูออกขณะที่ขี้มมยุ่งๆ ของตัวเอง...

"สวัสดิ์ที่รัก เธอดูสวยสุดๆ ตอนตื่นนอน" เมลิสซ่าบอกและโน้มลงมา
จูบปากฉันเบาๆ มันเป็นการทักทายที่ฉันเคยชินแล้วกับผู้หญิงคนนี้

"เธอมาทำอะไรที่นี่เมลิสซ่า และนั่น..." ฉันกะพริบตาเพื่อปรับโฟกัส
แสงแดดข้างนอกที่ส่องลอดกระจกทางเดินมันจ้าเกินไป ผมบลอนด์สว่าง

ของเขาและนัยน์ตาสีฟ้าค่อยๆ ปรากฏชัดขึ้น เอ่อ...นี่มันเมลิสซาในร่างผู้ชาย ฉันหมายถึง...แอรอนนะ

"โง่เนโอมิ" เขาทักและยิ้มแห้งๆ ขณะที่เดินเข้ามาในห้อง ฉันอ้าปากพะงาบๆ อย่างงงๆ เมื่อเห็นเขาหัวกระเป๋าดำเดินทางใบใหญ่มาด้วย

"นั่นกระเป๋ารอเธอหรือเมลิสซา"

"อ้อ เปล่าจ๊ะ กระเป๋าของแอรอนต่างหาก" เมลิสซาบอกหน้าตาย และดึงฉันไปหลบมุมห้องและปล่อยให้ห้องชายของเธอยื่นสำรวจห้องพักของฉันเงียบๆ

"นี่มันเรื่องอะไรกันเมลิสซา"

"ฉันจะไปเยอรมันหนึ่งเดือน"

"ฉันรู้"

"และเธอรับปากฉันแล้วว่าจะช่วยน้องชายฉัน"

"ใช่ มันเป็นเรื่องที่ฉันคิดว่าเป็นผลจากแอลกอฮอล์นะ"

"ยังไงก็ตาม เธอรับปากไปแล้ว ฉันเลยพาเขามาอยู่ที่นี่"

ฉันเงิบไปห้าวินาที...ก่อนจะเบิกตาโตอย่างเต็มตื่น

"อยู่ที่นี่!!" ฉันพนเสียงดังและเมลิสซาก็รีบเอามือมาตะครุบปากฉันทันที

"ฉันจะปล่อยให้เธออยู่คนเดียวได้อย่างไร สภาพจิตใจเขายังไม่ปกติเลยนะ สาบานได้ว่าเมื่อเขานี้ฉันเห็นเขาคุยกับกล่องซีเรียล และพยายามขออ้อมให้กล่องนมช่วยพาเขาหนีมา กล้องนมเนี่ยนะ..."

"ฉันว่าน้องชายเธอต้องการจิตแพทย์ --"

"ไม่ น้องชายฉันต้องการเธอ" สีหน้าจริงจังของเมลิสซาทำฉันอีกอึกเล็กน้อย

"น้องชายเธอคงไม่ได้ตกหลุมรักฉันอะไรแบบนั้นหรือกิมมัย -O-"

"เปล่าๆ ไม่ใช่แบบนั้น ไม่ต้องห่วงหรอก ตลอดเวลาหนึ่งเดือนที่เขาอยู่ที่นี่ เขาจะไม่กวนใจเธอเลย แค่เปิดเบ็นเท็นให้เขาดูก็พอ"

"อะไรคือเบ็นเท็น"

"ลองดูสิ" เมลิสซาตัดบทสั้นๆ ก่อนจะหันไปหาแอรอน "เฮ้แอรอน

ที่จะต้องไปสนามบินแล้ว อย่าลืมนะว่าห้ามติดกับเนโอมิเด็ดขาด ไม่อย่างนั้นพี่จะโกรธมากๆ"

"ผมยังไม่เข้าใจที่พี่พามาอยู่ที่นี้เลยด้วยซ้ำ --"

"กันไม่ให้นายพูดกับกล่องซีเรียลอีกยังงั้นละ"

"พะ...พะ...พี่ได้ยินด้วยเหรอ ///"

"พี่รู้หมดละไอ้ตัวแสบ"

"ผมแค่...ลองดูเล่นๆ --//"

ฉันเริ่มเชื่อแล้วว่าน้องชายของเมลิสซ่าอาการหนักจริงๆ =O=

"โอเค ฉันต้องไปแล้วละ ฝากดูแลน้องชายฉันด้วยนะเนโอมิที่รัก และฉันจะโทรมาหาทันทีที่เครื่องลงแล้ว" เมลิสซ่ายิ้มมุมปากและโน้มหน้าลงมาหอมแก้มฉันเป็นการบอกลา แล้วเธอก็หยุดเพื่อกระซิบบ้างๆ หูฉันด้วย "ไม่ต้องห่วงนะ เขาไม่ทำรุ่มร่ามกับเธอหรอก"

"ฉันควรจะเป็นพี่สาวเขาไม่ใช่หรือไง เธอหยุดอะไรบ้าๆ" ฉันรีบบอกและตีแขนเพื่อนเบาๆ

"โอ้ ไม่ต้องมาโกหกหรอกนะ น้องชายฉันสอตขนาดนี้ มันเป็นเรื่องธรรมดาที่เธอจะห้ามใจไม่ไหว รอจนเธอรู้ก่อนแล้วกันว่าเป็นเห็นคืออะไร เธอจะเลิกชอบเขาทันที" เมลิสซ่ากลกอกตาและหัวเราะเป็นปริศนาขณะที่เดินไปกอดแอรอนและกระซิบบอกอะไรกันสักพัก และเธอก็เดินออกจากห้องไป ทิ้งให้ฉัน...ยืนนิ่งมองหน้ากับแอรอนอย่างกระอักกระอ่วนที่สุด

"เอ่อ...ผมต้องไปโรงเรียนวันนี้"

"โอเค ฉันก็ต้องไปทำงานเหมือนกัน"

"แล้วห้องนอนผมอยู่ไหน..."

"จริงๆ เมลิสซ่าไม่ได้บอกฉันไว้ว่านายจะย้ายเข้ามา แต่ฉันมีห้องเก็บเสื้อผ้าอยู่ ถ้าจัดให้มันเป็นระเบียบหน่อยก็คงจะพอนอนได้..."

"งั้นผมวางของผมไว้ตรงไหนได้บ้าง"

"โซฟา ตามสบายเลย" ฉันบอกและผายมือไปทางโซฟา แอรอนวางกระเป๋าเสื้อผ้าลงก่อนจะเปิดกระเป๋าและหยิบเสื้อยืดสีน้ำเงินออกมา ก่อนที่เขาจะถอดเสื้อแขนยาวสีขาวออก...ต่อหน้าต่อตาฉัน O_O!

ไอ้พระเจ้า...กลั่มหน้าท้องแบบนั้น...น้ำมันของปลอดมรีเปล่าเนี่ย เขาอาจจะใส่ซิลิโคนไว้ตรงข้างหน้าหรืออะไรแบบนี้ มันจะให้ความรู้สึก ยังไงถ้าได้จับ...

ความคิดฉันดับวูบลงเมื่อเขาสวมเสื้อยืดสีน้ำเงินทับลงไปเรียบร้อย แล้ว ก่อนที่เขาจะหันมาหาฉันและถาม...

"แล้วที่นี่มีอะไรกินบ้าง"

"อันที่จริงแล้ว...ฉันมีแค่ซีเรียลกับนมอยู่ในตู้ เย็นนี้พวกเรากลับมา ค่อยออกไปซื้อพร้อมกันแล้วกัน นายเป็นเด็กกำลังโต ต้องใช้อาหารเป็น ลังแน่" ประโยคหลังนี้เหมือนฉันปนกับตัวเอง

แอรอนเดินไปที่ครัวก่อนจะหยิบซีเรียลกับขวดนมออกมา "เอ่อ...พี่ ต้องไปทำงานใหม่ย้่วันนี้"

"ใช่ๆ ฉันควรจะไปอาบน้ำแต่งตัวได้แล้ว" ฉันบอกอีกอักหลังจากที่ พบว่าตัวเองใช้เวลาส่วนใหญ่ในการจ้องเขา...และจินตนาการถึงหน้าท้อง สวยๆ ใต้เสื้อยืดสีน้ำเงินนั้น พระเจ้า เมลิสซ่าจะต้องทำหน้าที่เหมือนจะเป็นลมแน่ๆ ถ้าเธอรู้ว่าฉันคิดอะไร

"โอเคๆ ตามสบายเลย" เขาพยักหน้า ส่วนฉันก็หมุนตัวเดินกลับเข้า ห้อง "เอ่อ...เนโอมี เดียวก่อน"

ฉันหันตัวกลับมาและมองหน้าเขาอย่างมีคำถาม "ว่ายังไงแอรอน"

"ผมหมายถึง...ผมเข้าใจว่าพี่คงลำบากใจ เพราะนี่เป็นห้องของพี่และ ผมก็มารบกวน หวังว่าพี่คงไม่โกรธถ้าผมจะบอกให้พี่...แต่งตัวให้ระมัดระวัง กว่านี้ เพราะยังมีผมที่ผู้ชาย" เขาพูดด้วยสีหน้ากระอักกระอ่วน เช่นเดียวกับฉันที่ตั้งชุดคลุมปิดร่างกายตัวเองทันที

"เอ่อ...โทษทีนะ ฉันคงทำให้นายลำบากใจ" ฉันยิ้มแห้งๆ

"นิดหน่อย" แอรอนยอมรับและหัวเราะออกมา "เลสเบี้ยนส่วนมาก จะสอดแบบนี้ทุกคนรีเปล่า"

ฉันกำลังจะหมุนตัวหนีแต่ก็ต้องชะงักเพราะประโยคเมื่อกี้ซะก่อน "ว่ายังไงนะ"

"อ้อ ไม่ต้องห่วงหรอก ความลับของพี่ปลอดภัยแน่ เมลิสซ่าบอกแล้ว"

ล่ะว่าพี่เป็นแฟนของเธอ...หมายถึง...ผมโอเคกับเรื่องเลสเบี้ยนนะ ผมยังมีเพื่อนเกย์บ้างเลย และอีกอย่างเมลิสซ่าเองก็เป็นเหมือนกัน ผมไม่มีทัศนคติอะไร..."

"ช่างเถอะ" ฉันทกมือห้ามขณะที่เดินเข้าห้องตัวเองด้วยความรู้สึกโหวงๆ ในช่องท้อง "อ้อ แอรอน..." ฉันทักลิ้นๆ และหันไปมองเขาด้วยแววตาจริงจัง "ได้โปรดอย่าคุยกับกล่องซีเรียลของฉัน ตกลงนะ"

"-O-;:"

ฉันทกประตูห้องและถอนหายใจอย่างเหนื่อยหน่าย สรุปลงแล้วฉันต้องเป็นพี่เลี้ยงเด็ก (อายุสิบแปดและมีก้ามหน้าท้อง) ช่วยเขาเอาคืนแฟนเก่าหาอาหารให้เขากิน และต้องมารับบทเป็นเลสเบี้ยนอีกอย่างนั้นหรือ...

...เพราะหล่อนคนเดียว เมลิสซ่า --

ฉันเดินออกมาจากห้องนอน สวมเสื้อผ้าเตรียมพร้อมจะไปทำงานแล้ว และแอรอนก็นั่งรออยู่ด้านนอก เขามาเคาะห้องบอกฉันแล้วว่าให้แวะไปส่งเขาตรงป้ายรถเมล์ด้วย แต่เพราะทางผ่านไปทำงานต้องผ่านมัธยมอาร์กอนอยู่แล้ว ฉันทเลยบอกเขาว่าจะแวะไปส่งให้ แอรอนที่นั่งอยู่บนโซฟาหันมามองฉันด้วยสายตาตกตะลึงก่อนจะถามเสียงกั้วหัวเราะ

"พี่แต่งตัวแบบนี้ไปทำงานรีเปล่า" ฉันทขมวดคิ้วขณะมองหารองเท้าบูตของตัวเอง ฉันทจำได้ว่าโยนไว้แถวๆ นี้สักที

"เสื้อกั้วกับกางเกงยีนมีปัญหอะไรกับนายรีเปล่า" ฉันทถามกลับและคาดผมด้วยแวนกันแดดทรงนักบินที่เข้ากับชุดสุดๆ

"เมลิสซ่าบอกว่าพี่ทำงานเป็น..."

"ตากล้อง ดูไม่เหมือนหรือไง"

"เปล่า ผมแค่คิดว่าฮอตดี ตากล้องผู้หญิงเนียนะ..." แอรอนหัวเราะและลุกจากที่นั่งขณะที่กตปิตทีวีเรียลร้อยแล้ว

"ขบใจที่ชอบแอรอน ไม่มีผู้หญิงคนไหนจะฮอตเท่าพี่สาวนายหรอก"

"พวกพี่รักกันจริงๆ สินะ -O-;"

ฉันทชะงักไป เอ่อ...พอเขาพูดแบบนี้มันทำให้คำชมที่ฉันทเพิ่งพูดออก

ไปดูนายตยตยของไปเลย =_::

"ยังไงก็เถอะ นายเห็นรองเท้าบูตฉิ่นรีเปล่า เหมือนว่าฉิ่นโยนมันไว้
อะ เจอละ" ฉิ่นเห็นมันอยู่ใต้โต๊ะก่อนจะเขี่ยออกมาและสวมอย่างรวดเร็ว

"โอเค ทางเกงยีนขาสั้น เสื้อกั๊กสีขาวยาว แว่นกันแดดเรย์แบน และ
รองเท้าบูต...ที่เพิ่งกลายเป็นเลสเบี้ยนคนโปรดของผมเลยนะ" เขาหัวเราะ
และใส่รองเท้าผ้าใบของตัวเอง

"ถ้าพูดว่าเลสเบี้ยนอีกคำฉิ่นจะเอาเรื่องกล่องซีเรียลไปบอกคนอื่น"
ฉิ่นขู่ และเขาก็ทำท่ารู้ดชิปปาก

แต่เขาก็เจียบบากได้ไม่นานนักหรอก --

"เฮ้ยๆ ที่มีรอยสักด้วยหรอ ๐_๐" ฉิ่นทำหน้าตาตกใจไปกับเขาด้วย
เมื่อเห็นเขาร้องไวยวายแบบนั้น ฉิ่นก็มลังมองที่ขาอ่อนข้างซ้ายของตัวเอง
และตะแคงรอยสักเล็กๆ นั้นเบาๆ

"ตั้งนานแล้วนะ ฉิ่นโดนแม่ด่าไปสามวันเลย =_="

"เจ๋งชะมัด *๐*"

"อันที่จริงแล้วไม่หรอก ก่อนนายจะสักก็ต้องคิดดีๆ ก่อนว่าชอบจริงๆ
มั๊ย เพราะไม่อย่างนั้นมันลบไม่ได้ง่ายๆ นะ" ฉิ่นบอกและลูบรอยสัก
รูปสัญลักษณ์ราศีมีนซึ่งเป็นราศีของตัวเอง

"พีเกิดราศีมีนนั่นหรอ ดูไม่ออกเลยนะ -.-" ฉิ่นเงยหน้าไปมองเขา
ด้วยความประหลาดใจ

"นายมองออกด้วยหรอว่ามันคือราศีมีน คนทั่วไปจะบอกว่ามันเป็นคือ
ตัวเอช (H)"

"ผมเกิดราศีมีนเหมือนกัน แล้วก็เคยคิดอยากสักรูปนี้ด้วย"

"ไฉนนายโตก่อนแล้วกันนะแอรอน อดัมส์" ฉิ่นยกคิ้วให้เขาก่อนจะเดิน
ไปที่หน้าประตูห้องเตรียมจะออก "ไปกันดีกว่า นายต้องไปเรียนแล้วนี่"

"ถ้ามันลำบากพี ผมไปรถเมล์เองก็ได้ล่ะ"

"ไม่ต้องหรอก ฉิ่นเองก็อยากไปดูเหมือนกัน มัธยมอาร์กอนเขาก่อนว่ากัน
ว่าเจ๋งมากไม่ใช่หรือไง"

"ไม่รู้สิ ผมเพิ่งย้ายมาได้ไม่กี่เดือน เลยไม่รู้ว่ามันเจ๋งจริงๆ รีเปล่า"

"เพิ่งย้ายมาได้ไม่กี่เดือนแต่ก็อกหักเป็นบ้าเป็นหลังเนี่ยนะ เด็กสาว
นั่นมีอะไรดีนักหรือไง" ฉันทวมมูตเสิร์จและหันไปมองหน้าแอรอนที่เงยบ
ไปทันที เขาก็มั่นหน้าลง และฉันทก็เพิ่งเข้าใจว่าตัวเองทำพลาดไปแล้ว

"เอ่อ...โทษทีนะ ฉันท..."

"ไม่ๆ พี่พูดถูก...ผมก็ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไม มันเหมือน...เธอ
เป็นคนเดียวที่ทำให้ผมใจเต้นได้และเธอเป็นคนสวยมาก..." แหงล่ะ ถ้าไม่
สวยมากเขาคงไม่หลงชะขนาดนั้นหรอก ฉันทแค่นหัวเราะในใจและรอรว่าเขา
จะพูดอะไรต่อ "มันเหมือนกับความรักอมตะที่อารากอร์นมีต่ออาร์เวน*..."

"เอ่อ..." ฉันทนิ่ง...ไม่เข้าใจว่าเขากำลังพูดอะไรเลยเลือกที่จะเปลี่ยน
เรื่องไปเลย "เอ่อ...นายบอกว่าเพิ่งย้ายมาที่อาร์คอน แล้วก่อนหน้านี้อยู่ไหน
มาล่ะ"

"เซนต์ฟิลด์"

"โรงเรียนชายล้วนนั่นนะ"

"อ้อ ทีมฟุตบอลของที่นั่นดีกว่านะ ผมเลยย้ายมา" เขาพูดขณะเดิน
ออกมาจากห้องและกดลิฟต์เพื่อลงไปชั้นล่าง ฉันทสังเกตเห็นว่าครวจะพูดเรื่อง
ทีมฟุตบอลกับเขาเลยดีมัย แต่ก็เปลี่ยนใจไม่พูดดีกว่า ฉันทกับเขาเพิ่งจะเจอ
กันจริงๆ จังๆ ก็ครั้งนี้ มันคงจะเร็วเกินไปถ้าจะเริ่มพูดเรื่องปัญหาชีวิตเขา

ฉันทเดินนำไปที่ลานจอดรถ ขณะที่เขาก็เดินตามเงียบๆ บรรยากาศ
น่าอึดอัดชะมัด ฉันทต้องจริงใจกับการทำความคุ้นเคยกับเขาซะแล้ว ฉันทเดิน
ไปที่รถตัวเองก่อนจะกดปุ่มเปิดประทุนและโยนกระเป๋าคล่องลงไป
ที่เบาะหลัง

"พี่ซัพ...พอร์ช คาร์เรอ์จันท์หรือ 〇_〇"

"หุบปากเถอะนะ ฉันทไม่ได้รักมันเท่ากับที่ผู้ชายสนใจ แค่มันเท่ดีก็
เท่านั้น" ฉันทบอกขณะที่ก้าวขึ้นไปบนรถ และแอรอนก็ตามขึ้นมา เขาดู
ตื่นตาตื่นใจกว่าฉันทตอนที่เห็นมันครั้งแรกซะอีก --

"ไว้ถ้านายทำตัวดีๆ ฉันทจะให้เขาไปซัพเล่น"

"พี่พูดจริงหรือ 〇_〇"

* อารากอร์น-อาร์เวน ตัวละครจากเรื่อง The Lord of the Rings

"เนโอมิ เป็นเน็ตไม่พูดเล่นหรือ" ฉันทักคิวให้เขาก่อนจะลดแว่นกันแดดลงมาใส่ขณะที่เคลื่อนรถออกจากลานจอดรถ

"เอ่อ...ผมว่าพี่จอดีให้ผมลงที่ป้ายรถเมล์ดีกว่า ถ้าพี่ไปส่งผมที่โรงเรียนมีหวังผมเดินเหงๆ" เขาบอกด้วยสีหน้าลำบากใจ แต่ฉันทักกลับคิดแตกต่างออกไป

"ไม่ต้องหรือก ฉันจะส่งนายในที่ที่ควรส่งนะแหละ"

"จะดีหรือพี่ -O-;"

"ปกติเธอจะอยู่ตรงไหน"

"เอ่อ...พี่ถามทำไม"

"ตอบมาเถอะน่า" ฉันทันขึ้นเสียง และเขาก็ยอมตอบมาแต่โดยดี

"เอ่อ...ริมสนามฟุตบอล ตอนเช้าพวกในทีมจะซ้อมกันและ..."

"โอเค ตามนั้น" ฉันทบกลั่นๆ และดึงหนังยางรัดผมออกปล่อยให้ผมสีน้ำตาลเข้มปลิวไปกับสายลม เสียงเพลงจากวิทยุดังขึ้น มันช่างเข้ากับบรรยากาศตอนนี้ซะจริงๆ

ฉันทันไปมองแอร์คอนที่มีสีหน้าประหลาดใจ แต่ไม่ใช่ในเชิงไม่ดีหรือกนะ เขาสบตาฉันทักกลับก่อนที่ฉันทันจะยิ้มให้เขาและหันหน้าไปมองถนนต่อ แม้เช้าวันนี้จะเริ่มต้นด้วยเหตุการณ์ประหลาดไปสักหน่อย แต่ฉันทักก็ต้องตั้งต้นให้ทันและกลับไปทำเรื่องที่รับปากเมลิสซ่าเพื่อนรักไว้ ทั้งลูบแต่ง ผ่าฟันคอ และอลิสเตอร์ วูเป็นตัวเดิมพัน แบบนี้ฉันทันยิ่งพลาดไม่ได้ใหญ่เลย

ได้เวลาทำความรู้จักกันหน่อยแล้วละเธอซ่า ;)

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)

